

har jo ogsaa været saa at sige en uafbrudt Forberedelse til at dø. — Kun disse Linjer i Hast. Du hører snart fra mig igen.“

Efter at have underskrevet Brevet sad han igen en lille Tid med urolig Mine og overvejede. Saa tilføjede han i en Efter-skrift:

„Muligvis bliver jeg her til Begravelsen.“

*

*

*

Fem Dage senere blev Pastor Sidenius begravet. Allerede fra Morgenstunden hang der Flag paa halv Stang overalt i Byen og paa den lange Strækning fra Kirken til Kirkegaarden blev Gaden ved Middagstid strøet med Sand og Grankviste. Selve Kirken havde unge Piger Dagen forud smykket med grønne Planter, og baade paa Altret og den gamle, rigt udskaarne Funtelukkelse hang Sørgeflor. I begge de tolvarmede Messinglysekroner under Loftet brændte Lys, og fra Orgelet tonedede en dæmpet Klage, da Menigheden lidt efter Middag begyndte at fylde Kirken.

At det ikke var lutter Nysgerrighed, der førte Folk derhen, mærkedes paa Stilheden derinde og de mange alvorlige Ansigter. Det var gaaet Pastor Sidenius, som det plejer at gaa de stærke Betvingere: da Modstanden først var overvunden, slog den hurtig om i Forgudelse. Og (som det ogsaa gerne gaar) netop de Egenskaber hos ham, der oprindelig havde vakt mest Anstød — hans myndige Væsen, hans Ringeagt for Byens nedarvede Skikke, hans strenge Tarvelighed i Levemaade og Klædedragt — højagtedes senere som Vidnesbyrd om sand apostolisk Nidkærlighed og Fromhed. Vistnok havde han i Aarenes Løb ogsaa selv forandret sig noget. Efterhaanden som Befolkningen underkastede sig Kirkens Formynderskab, var det milde og hjertevindende i hans Natur kommen frem overfor den.

Dertil kom nu hans lange Sygeleje og den ophøjede Sjælsro, hvormed han havde udstaaet sine Lidelser og imødeset sit Endeligt. I over et halvt Aar havde han ligget tilsengs, fuldt vidende om, at han var en dødsmerket Mand. Og ikke alene havde han ingensinde selv klaget; han tillod heller ikke, at andre beklagede ham. „Saadan tør her ikke tales,“ havde han